

вода на потока и покри съ тъмна покривка най-близкото мѣсто.

Тогава мечката бързо се завтече на горѣ по брѣга и съ силенъ шумъ и плисѣкъ се цамбурна въ горния край на вира, дѣто се бѣше събрала въ това врѣме всичката риба. Изплашена отъ тоя шумъ, рибата се хвърли да се крие въ мжтната вода. Между стотици риби все ще се намѣрятъ и глупавички. Такива глупачки пѣкъ се хвърлиха надолу по-течението, — дѣто бѣше плиткото каменисто мѣсто. И изведнажъ купъ риби — глупачки замѣтаха опашки да бѣгатъ и все треперѣха на едно мѣсто.

А баба Меца, какъ умѣло ги подхващаше съ лапа и ги изхвърляше на брѣга! И тѣй, гледаше съ едно око мечетата си, които лакомо ги поглѣщаха.

И ядохо, ядохо, толкова много ядохо мечетата, че най-послѣ косматитѣ имъ черни коремчета се надуха като мѣхове.

Николай Дончевъ.

Златния пѣтелъ.

Живѣела нѣкога една баба, на име Ега. Едничката ѝ гордостъ и радостъ билъ единъ пѣтелъ съ златна перушина, която много блещѣла на слънцето и мамѣла комшийскитѣ дѣца.

Баба Ега толкова нѣжно обичала своя златенъ пѣтелъ, че го хранѣла все съ хубави житна зрънца и му давала да пие чиста кладенчева вода. Денемъ пѣтелътъ гордо-гордо се разхождалъ изъ бабиния си дворъ и, щомъ се мръквало, баба Ега му отваряла кафеза и той влизалъ вжтрѣ — дѣто ношувалъ. Завиждали всички комшийки на баба Ега за нейния златенъ пѣтелъ, когато чували да кукурига, покаченъ на плета. Цѣлиятъ градъ знаелъ за бабиния Егинъ пѣтелъ, и всички искали да го видятъ. Не щешъ ли,